

Wie kent
Albert?

April 2020© Wim Hartlief

ISBN: 9789464056532

Cover: Wim Hartlief

Uitgeverij: New Brave Books

Elke overeenkomst met gebeurtenissen en personen of organisaties uit het heden of verleden berusten op toeval.

Wie kent Albert?

Wim Hartlief

In het begin

Planeten zoeken nog naar evenwicht. Hete nevels klonteren samen tot zonnen. Is dit het resultaat? Niet goed genoeg, is het antwoord en hij denkt na. Stemmen tuimelen in een kakofonie over elkaar heen. Met moeite bevrijdt hij zich. En creëert de stilte en eenzaamheid die hij zo nodig heeft. Zo moet het zijn. Beeld na beeld komt voorbij. Grazige weiden ziet hij voor zijn ogen ontstaan en hij voegt bomen samen tot zij bossen vormen. Liefelijke landschappen gescheiden door meren en zeeën. Besneeuwde bergtoppen afgewisseld met glooiende groene heuvels. Breed uitwaaiierende rivieren met stroomversnellingen en hoge watervallen. Vol van leven en dood. Voldaan geniet hij van de eenzaamheid, maar het voldoet niet.

Hij spiegelt zich en zendt zijn spiegelbeeld de wereld in.

In het Sognefjord

Het water glijdt langs de zwarte romp. Het grote schip werpt met kracht de watermassa opzij. Het water wordt bruisend verdeeld over beide zijden. Het kost haar geen moeite. Soms trilt ze van genoegen. Hij legt zijn armen op de reling en kijkt omlaag. Het staal is koud. De wind blijft fris zo vroeg in het voorjaar. De bergtoppen in de verte zijn nog wit. Beneden ruisen en bruisen bellen schuim. Zo had hij het zich voorgesteld. Het heldere water van het fjord, de hoge steile rotswanden, de kliffen en in de verte een dorpje met een aanlegsteiger. Met rondom afgemeerde bootjes. Houten huizen in helder wit of donkerrood geschilderd.

De lucht met lage wolken drukt zwaar op de horizon. Later ga ik op bezoek bij mijn vader. Dat was het idee, veertig jaar geleden door hem hardop gezegd. Die ambitie was door de tijd versleten geraakt, maar Noorwegen wil hij wel leren kennen. Om te weten of hij zich kan verbinden met het land waar zijn vader woont. Zijn geboortehuis in Landsby wil hij zien. Zou Eignar nog leven? Zou hij hem herkennen? Het kan zo zijn, zijn moeder leeft ook nog. Er is niemand aan dek, hij is alleen. Alle dekstoelen zijn leeg. De passagiers zitten aan het diner. Voor het diner heeft hij de rust niet. Alles staat hem tegen deze avond. Het geroezemoes. De beschaafde conversaties en het gekras van bestek op geglazuurd aardewerk. De bijbehorende geuren kan hij deze laatste avond niet verdragen. Elke avond bij wildvreemde mensen aan tafel zitten. Dat wilde hij zelfs niet met zijn beste vrienden.

Hun comfortabele geleuter en geen weet van de wereld hebben. Obers die af en aan lopen. Het knorren van zijn maag onderdrukt hij door een sigaret te roken. Dom om de frisse lucht in zijn longen te verdrijven met sigarettenrook, hij weet het wel. Een zwerm meeuwen schreeuwt en cirkelt boven de hekgolven, duiken en grijpen een opgedwarrelde vis uit het water. Het landschap maakt indruk op hem. Hij huivert in zijn kraag en zijn handen trillen van de kou. Nog

dieper duikt hij weg. Vlak na zijn geboorte reisde hij met zijn moeder naar Holland.

Veel later pas kwam hij Eignar Sivertsen tegen. Niet meer dan een naam en een jaartal onder een pasfoto in het fotoalbum van zijn moeder gevonden. Een jonge vent met een pet op zijn blonde hoofd staarde hem met ernstige ogen aan. Een pet versiert met de symbolen van een koopvaardij-officier. Morgen gaat hij van boord. Vooraf boekte hij tien dagen in het grootste hotel. Het statige vier sterren Fjord hotel. Het enige vier sterren hotel dat het dorp rijk is. De komende tien dagen moeten voldoende zijn voor het doel waarvoor hij van boord stapt. Nog een sigaret, hij kucht achter zijn hand en klopt een sigaret uit het pakje. Het wordt tijd om zijn hut op te zoeken, hij moet slapen.

Het paradijs wordt gesloten

Morgen gaat het gebeuren, morgen is het zover. Alle passen zijn door hem geteld en genoteerd in zijn boekje. In de lengte dertig passen en in de breedte zes passen. Elke pas meet precies vijfenzeventig centimeter. Dat betekent, morgen gaat hij honderd-en-één-komma-vijf-en-twintig vierkante meter klinkers weghalen. Waalformaat getrommeld. Twee pallets, achtergebleven van de verbouwing, heeft hij uit de schuur naar de stoep gesleept. Daar kunnen tienduizend stenen op worden gestapeld, heeft hij uitgerekend. Er is vast wel iemand op De Streek die belangstelling heeft voor die klinkers. Wie dat zullen zijn? Dat hoeft hij niet per se te weten. Zijn dilemma zit in de stenen die overblijven. Maar die moeten ook weg. Maar hoe? Als een klein stapeltje naast de pallets? Geen gezicht. Er bovenop, doorbreekt de perfecte vorm van de kubus. Later. Een oplossing voor dit probleem laat zich nog wel vinden, stelt hij zichzelf gerust. Al gaande baant men zijn weg. Het heeft te lang bestaan, die vrije onbelemmerde toegang. Vanaf overmorgen wordt het voor iedereen moeilijk om hem te terroriseren. Voor het loopje naar de supermarkt heeft hij klompen gekocht en ook

zijn commandoschoenen kunnen wel een stootje hebben. Exact geteld en opgeschreven staat in zijn boekje, vierhonderd-en-een-en-twintig passen. Vroeger kon je op De Streek op maat gemaakte klompen kopen. Bij Wielen en Evert Arends. Knoestige kerels, maar met gouden handen. Op hun erf lagen altijd, in lange stukken gezaagd, stapels boomstammen. Iepen om precies te zijn. De beste houtsoort voor klompen, volgens de vakmensen. De twee vrijgezelle broers waren jaren geleden, kort na elkaar gestorven. Wel op een mooie leeftijd, niet te klagen die twee. Maar sinds hun overlijden zit De Streek zonder klompenmakers. Het is zo ver terug in de tijd, dat hij zijn boekje er op na zou moeten slaan om te weten wat de afstand was tussen zijn ouderlijk huis en hun werkplaats. Nu wordt hij gedwongen zijn klompen te kopen in het tuincentrum. Zes-duizend-vijfhonderd-en-acht-en-veertig passen maar liefst. Enkele reis. Met tegenzin heeft hij die passen genoteerd. Verwonderd en ook geïmponeerd en geschokt door de grote, maar vooral erg lelijke gevelreclames twijfelde hij voor de ingang. Wel of niet naar binnen? Binnenin was het tuincentrum een enorme glazen hal vol tafels met planten en opgepotte struiken. Het glazen dak was bespannen met dun gaasdoek tegen de zonnestralen. Het licht moet diffuse zijn, zoveel weet hij wel van plantenverzorging. Op drie meter hoogte boven de tafels hing een netwerk van buizen met om de twee meter een watersprenkeler. De lucht was warm en benauwend in de kas, om niet te zeggen, tropisch. Een dampige en onfrisse lucht. Gelukkig vond hij snel wat hij zocht. In een hoekje bij de gereedschappen stond een standaard. Alle klompen waren hard geel gelakt en hingen per paar, door een touwtje samengebonden, aan haken. Een vrolijk gezicht die klompenboom. Maar fel geel? Na een korte aarzeling en de afweging ergens anders te gaan kijken, pakte hij paar in zijn maat van een haak. Want ergens anders, werd een zoektocht zonder gegarandeerd resultaat en die klompen had hij snel nodig. Met veel tegenzin betaalde hij bij de kassa. Zijn voorkeur gaat uit naar zwart gelakte klompen,

net als die van vroeger. Glanzend zwart met kleurige en mooi gestileerde bloemen op de wreef geschilderd. Dat schilderen deden Wielen en Evert ook zelf. Op de terugweg bedacht hij, om de klompen tot op het hout te schuren en dan zelf lakken. Dat was te doen. Voor het schilderen van die bloemen had hij geen aanleg.

Morgen gaat het gebeuren. Geen vriendelijke oprit meer. Geen begaanbaar erf meer voor zijn deur.

Wat hem betreft mag het gaan regenen. De andere zijden heeft hij al in het najaar ingrijpend veranderd. Het gazon werd weggestoken, de staptegels uitgegraven en hij had een grote vijver aangelegd. Daarna met de plaggen en de tegels de erfafscheiding aan de straatkant flink opgehoogd en daarna met een willekeurige zwaaihand de opgebrachte grond met bloemzaden ingezaaid. De vijver moet zichzelf redden. De natuur hoeft niet geordend te worden. Beter van niet zelfs. Je moet de natuur zonder ingrijpen haar gang laten gaan. Het moet een waterpartij worden wat omzoomd wordt door groothoefblad, brandnetels en veel bloemen. Uitgeteld door de winter wachtte hij op het voorjaar, met in zijn hoofd een uitgestelde opdracht. De klok tikt door. Het is bijna negen uur, zegt de klok. Het is tijd voor zijn kata's. Zijn naakte lichaam spiegelt zich met een paar rimpels in de grote ruit, schoon en rein. Geen haartje te ontdekken. Net boven zijn linker tepel, bovenop zijn hart zit een tatoeage. Een springende granaat en een dolk. Daaronder de spreuk: *'Nunc aut nunquam.'* Nu of nooit. Zorgvuldig haalt hij een schoon karatepak van de stapel en trekt het aan. De vorm van de stapel mag niet worden verstoord. Zijn zwarte band slaat hij om, van voren naar achteren en weer terug en trekt de band strak aan. En dan volgt de knoop. Eerbiedig buigt hij zijn hoofd voor de meesters uit het verleden. Mechanisch beweegt hij zijn armen en verzet hij zijn voeten, stoten, slaan, blokkeren, instappen en uitstappen. Loepzuiver zijn de bewegingen. Niet gehaast, maar wel dynamisch. Hij geniet van zijn kunde.

Heian Shodan, Heian Nidan en Heian Sandan. En hij sluit af met Bassai Dai en nog een keer en nog een keer. Tevreden buigt hij naar het spiegelbeeld in de ruit. Hij is bushido en volgt de weg van de krijger.

Met zijn knieën op de grond en met zijn kont steunend op zijn hielen recht hij zijn rug. Zijn handen rusten op zijn dijen. Met gesloten ogen zoekt hij naar de diepste stilte, zazen. Als alle woorden uit zijn hoofd verdwijnen, schiet hem toch nog een woord te binnen, Lieven. Na de ruiming, wordt het tijd om Lieven te gaan bezoeken. Antwerpen, het wordt een flinke reis, maar is de moeite waard. Eerst een koude douche nemen. Anders slaapt hij te onrustig. Gelijk staat hij op en loopt de twaalf passen die hem scheiden van zijn badkamer. Beter kan hij ook, voor alle zekerheid, een valeriaanthee maken en drinken.

Onvoorbereid deed hij, maanden terug, de voordeur open. Hij verwachtte niemand, zijn dochter was pas geweest. Om zijn verjaardag alsnog te vieren. Op de dag zelf, was voor haar het niet mogelijk.

Er stonden twee vrouwen in ruime jassen op zijn stoep. Beter gezegd, een vrouw van zijn leeftijd en een meisje. Niet ouder dan achttien, schatte hij. De vrouw stak gelijk van wal. Haar lippen dansten op en neer en haar adem piepte van ijver. Het meisje bleef in de achtergrond en keek hem met grote ogen aan en glimlachte flauwtjes.

‘Goede morgen, mogen wij even storen voor een prachtige boodschap? Is de Here God in uw leven?’

Er is iets, daar is hij van overtuigd. Iets, dat groter is dan ons mensen. Iets dat alles de moeite waard maakt. Een schepper, De Eeuwige. Een iets dat alles vormt en herstelt. De hervormde God uit zijn jeugd is hij verloren. Dit iets, biedt hem oplossingen voor het verdrietige lege niets.

‘Mogen wij even binnenkomen?’

Stilzwijgend deed hij een stap opzij als aanmoediging. De stal liet hij verbouwen tot woonkamer. De frisse stuc en verflucht was nog niet verdwenen uit de ruimte. De grote baanderdeuren, inspringend tot halverwege het rieten dak

zoals bij een Saksische boerderij gebruikelijk, waren een glazen schuifpui geworden. Zonder verlegenheid gingen de twee zitten in zijn fauteuils en hun aktetassen gingen op de vloer.

‘Onze jassen?’

‘Koffie, thee?’

Thee graag. Weet u, Jezus is aan het kruis gestorven voor onze zonden. Geloof u in God?’

De hervormde God, waarin hij niet gelooft, krijgt nu, hier, in zijn woonkamer een stem. Een ratelende en dwingende vrouwenstem. Nog dacht hij na over zijn antwoord, toen het water kookte. Hij vulde de kopjes met kokend water. Een moment wachten. Tot de kook eraf was. Anders verbrandde de thee. Drie theezakjes zakten naar beneden en kleurden in een oogwenk het water donker. De touwtjes met het papieren merkje gingen een slagje om het oortje. Alle drie waren even lang. Orde moet zijn. Zo voorkwam hij, dat de zakjes door hun verworven gewicht de touwtjes en de lichte papierenmerkjes het hete water introkken. Het was een onsmakelijk gezicht en lastig om die papiertjes uit de hete thee te halen, wist hij uit ervaring.

‘Ik heet Albert.’

‘Oh, natuurlijk. Ik ben Sjoukje en dit is mijn nichtje Myra.’

‘Suiker?’

Hij zette de kopjes voor hen neer en opende de suikerpot. Altijd zorgde hij er voor dat het aantal suikerklontjes een even aantal waren. Een enkel klontje was vervelend om te zien. Een paar geeft balans. Zelf neemt hij geen suiker.

‘Mag ik ook een intieme vraag stellen?’

‘Waarom?’ Sjoukje kijkt verbaast op.

‘Willen jullie met mij naar bed?’

Die woorden kwamen zo maar bij hem op. Achteraf was het eenvoudig geweest. Ze stonden niet op om te vluchten. Verschrikt keek Sjoukje hem aan.

‘Wat zegt u?’

Kwam uit haar mond. Maar ze bleef zitten. Myra stond op en deed haar jas uit en ging gehurkt naast de stoel van haar

tante zitten en fluisterde Sjoukje een paar woorden in het oor.

‘Meen je dat? Denk je het echt?’

Hoorde hij haar zeggen.

‘Is dit naastenliefde? Dit is onze opdracht? Bedoel je dat?’

Er klonk ongeloof in haar stem.

‘En niet alleen Het Woord?’

Haar mening ging hellen.

‘Maar moeten wij deze eenzame man troost bieden?’

De praktijk van de liefde was voor Sjoukje een grote stap. Misschien zelfs onbekend. Wat ook zo bleek te zijn. Myra ging door met haar te bestoken. En uitsluitend met Bijbelse argumenten. Sjoukje bleef luisteren. Op een zeker moment werd op haar gezicht berusting zichtbaar. Sjoukje ging om en ze zei: ‘Nou, dit moet wel Gods werk zijn.’

Over zijn larmoyante iets, zei hij niets en hij beaamde het mooiste argument in haar pleidooi. Namelijk, de goddelijke opdracht om elkaar lief te hebben.

De wens van de een, is de opdracht voor de ander. Zonder voorbehoud of vooroordeel.

Niemand mag ontsnappen aan die opdracht.

Het opperste gebod, elkaar lief te hebben, ging die middag in vervulling. Myra glansde in het licht als een opgewreven kastanje. Sjoukje had op haar billen cellulitis. Drie dagen kon hij hen vasthouden met zijn liefde. Op de vierde dag hadden ze hem gesmeekt en in tranen gevraagd: ‘Laat ons gaan, Albert.’

Na het middaguur vertrokken zij.

Alleen de oprit opbreken is niet voldoende, springt hij naar een ander onderwerp. Er moet een hek geplaatst worden. Een groot smeedijzeren hek met standers stevig in beton verankert.

Lieven is een goede gast

‘Lieven, je moet niet zoveel drinken.’

‘Ik drink niet veel mama, ik drink sjust genoeg.’

‘Waarom kind? Heb je het niet naar je zin?’

Zijn moeder is een sterke vrouw en ze sleurt hem aan zijn broeksriem omhoog. Zijn vader was een notoire, maar ook een kwaadaardige dronkenlap geweest. Dat is hij niet. Hij neigt naar het sentimentele. Zijn moeder sloeg zijn vader zonder te aarzelen met een welgemikte vuistslag zeker een keer per maand buiten bewustzijn. Puur uit lijfsbehoud. Beneden bij de voordeur was hij door zijn knieën gegaan en had bij de herinnering gegild van het lachen. Hoe zijn vader met een gezwollen oog, de hele nacht onder aan de trap in onmacht lag te snurken. Gewaarschuwd door zijn gegil, kwam zijn moeder met een snelle roffel naar beneden en raapte hem van de vloer.

‘Dit is geen leven mama. Ik kan dit niet.’

‘Dat moet je niet zeggen. Je moet volhouden. Vastigheid en regelmaat, dat is veel waard.’

Haar ogen kijken hem met het soort verliefdheid aan, wat hij nog herkent van vroeger als hij van zijn step viel en zij tegen hem zei: ‘Lieven je moet leren voorzichtig te zijn op uw step.’

Misschien is verliefdheid niet het juiste woord. Het is meer een mengeling van warmte, moederliefde en vastberaden bezorgdheid.

‘Je moet tot rust komen. Dat is het. Je gaat je vader toch niet evenaren?’

Nee, dat wil hij niet, zeker niet. Zijn voeten gaan niet mee want zijn knieën zijn niet stram genoeg. De woorden van moeder klinken bezorgd en maar ook verwijtend. Haar verwijt begrijpt hij. Zij doet haar best. Boterhammen met hesp in een vrolijk trommeltje verpakt. En zij wast en strijkt zijn broeken en hemden net zoals zij vroeger deed. Zijn bed wordt elke dag opgemaakt. Een vrolijk woord bij de koffie ontbreekt ook niet. Iedere ochtend opnieuw. Giechelend

zakt hij door zijn knieën, tot op een traptree. Zijn vader ging morgens vaak zonder lunchtrommeltje, maar met een blauw oog naar de fabriek. Er wordt hard aan zijn arm getrokken, maar dat helpt geen zier. Zijn vader met zijn bierbuik en reutelende uenscheten. Hij kan zich achterover laten vallen, dan is het voorgoed over en voorbij. Heel even zweeft hij door de ruimte in de imaginaire vrije val. Zijn moeder stapt een paar treden naar beneden, bukt zich over hem heen en grijpt hem vast. Ze hijgt van inspanning. Bij het licht van het dunne peertje kan hij haar nauwelijks herkennen. Ondanks het lichtje blijft het schemerig in het trapgat.

‘Werk een beetje mee, alsjeblieft, u wordt anders te zwaar voor mij.’

In deze achttien maanden thuis, is hij flink aangekomen. Zijn buikspieren lijken verdord en zijn vervangen door een lobbige buikje. Zijn nek is een keer zo dik geworden. Hij houdt van zijn moeder en het liefst zou hij zonder schroom haar een kus op de mond willen geven. Maar zij zou het niet begrijpen. Er zijn geen redenen te bedenken voor taboes heeft hij vaak genoeg vastgesteld. Ten diepste, daarvan is hij overtuigd, bestaat er in ieders parallelle wereld geen moraliteit. Fantasieën van elke soort worden verstoppt onder een dun laagje sociale wenselijkheid. Iedere avond moet zij hem van de deurmat rapen. Het komt door de medicijnen die hij gebruikt.

Op zijn buik tiggert hij over de grond. Het is nieuwe maan. De Melkweg overstraalt het heelal. In het pikkedonker lichten de vlammetjes van heel dichtbij op. Het knettert. Kogels en granaatscherven vliegen sissend over zijn kop. Die klootzakken nemen hem op de korrel. Nog dieper duikt hij weg in zijn schuttersput. Wie zijn er bij hem, wie volgen hem? Wie zijn hem vooruit?

‘Dekking,’ schreeuwt hij. ‘Nondeju, wil je soms dood?’ Met een hand trekt hij aan een been. Een doffe bons naast hem

schrikt hem op. Voorzichtig tast hij met zijn hand langs de randen van zijn schuttersput.

Zijn hand voelt een lichaamsdeel, denkkelijk een been of een kuit. Verblind door een ontploffing, tast hij door. Zijn vingers drukken in zacht vlees. Een gewonde kameraad. Zijn hand graait naar houvast. Trekken, hij moet trekken. Deze gewonde vent moet snel in veiligheid gebracht.

‘Hospik,’ schreeuwt hij uit alle macht.

‘Lieven, Lieven,’ luister naar mij. ‘Het is goed zo.’

Hij heeft het gehoord. Gelukt, een warm lichaam drukt zich tegen hem aan en slaat een arm om hem heen. Zijn geweer blokkeert, dat eist op het aller-slechte moment denkbaar alle aandacht van hem. Die gesluierde madammen zijn niet te vertrouwen. Als spoken komen ze op hem af gerend. Hun gewaden fladderen los om hun lichamen. Hun voeten raken nog amper de grond. Een, twee, drie, vier, vijf, zes telt hij in de gauwigheid. Ze gillen van opwinding. Het kost hem geen moeite om op vrouwen, kinderen of bejaarden te schieten. Goede vrienden waren voor zijn ogen gesneuveld.

De eerste keer was moeilijk geweest, een jonge vrouw nog. Ze kwam op hem afrennen en spatte voor zijn ogen uit elkaar toen zijn kogels haar raakten. Nu krijgt hij het stomme ding niet doorgeladen.

Het zweet gutst van hem af en hij krijgt het benauwd. Een bedorven lucht van bier en uien uit het zuur raspt uit zijn keel omhoog.

‘Lieven, Lieven.’

Zwaar weegt het lichaam dat boven op hem zit niet. Zachte handen houden zijn polsen stevig vast en houden hem tegen de grond gedrukt.

‘Je bent thuis. Hoor je me? Moet ik de dokter bellen?’

Hij hoort haar wel, maar begrijpt haar woorden niet. Haar woorden passen niet. Een dokter? Waarom, is hij gewond? Verzetten doet hij zich niet. Als zij dit prettig vindt, is het hem goed. Hikkend probeert hij de ellende binnen te houden, maar hij controleert zijn maag en darmen niet

meer. Een zure golf komt omhoog en gulpt over zijn borst en druipt langs zijn hals. Een borrelende scheet gaat luidruchtig vooraf aan een bilnaad vol zachte poep.

‘Ach mijn kind.’ Die woorden zweven door de ruimte. ‘Kom, ik help je overeind en ik zal je verschonen.’

Myra

‘Je hebt gereageerd op mijn oproep. Waarom?’

‘Ik ken hem.’

Ze wijst naar de kleurenfoto, die op tafel ligt.

‘Je kent deze man? En dat weet je zeker? Waarvan ken je hem? Sorry, ik ga te snel. Misschien wil je eerst wat over jezelf vertellen? Hoe kwam het zo, dat je onze oproep las? Of lees je altijd de sufferdjes?’

Het meisje trekt haar schouders op. Verlegenheid? Zeker niet de onverschilligheid van de straat. Daarvoor is haar stem te beschaafd en is zij te netjes gekleed.

‘Wat moet ik zeggen? Het signalement klopte.’

‘Begin maar bij het begin.’

‘Ik denk niet dat ik daar antwoord op wil geven.’

‘Waarom niet?’

‘Te privé en U bent niet van de politie.’

‘Wel een soort van.’

‘Kan wel zo zijn, maar ik wil geen antwoord geven.’

‘Vertel me in ieder geval, hoe je heet?’

Het meisje schudt met haar hoofd. En kijkt stuurs uit het raam. Dit gaat niet goed.

‘Alleen je voornaam,’ probeert hij vriendelijk.

‘Ook dat niet?’

Zijn geduld is beperkt. Zijn tijd is kostbaar. Er dreigt een probleem te ontstaan en dat moet worden opgelost en snel als het kan.

‘Anders ga ik juffrouw zeggen,’ grapt hij.

‘Myra.’

‘Okay Myra. Mooie naam. Wat kun je mij vertellen?’

‘Krijg ik het geld gelijk uitbetaald?’

‘Laat eerst maar eens horen wat je weet.’

‘Ik weet waar deze man woont en hoe hij heet. Ik heb drie dagen, samen met mijn tante, bij hem gelogeed.’

Als dit waar is? Dan brengt dit meisje hem bij rechtstreeks bij zijn doel. Zo gaat veel sneller dan vooraf gehoopt.

‘Wanneer was dat?’

‘Vorig jaar. In de herfst.’

‘Ben je bevriend met hem?’

‘Nee.’

‘Weet je tante dat je hier bent? Weet überhaupt iemand, dat je hier bent.’

‘Nee.’

‘Waarom doe je dit?’

‘Voor het geld.’

‘Rancune?’ Probeert hij nog een keer. Graag zou hij haar motieven kennen om te kunnen wegen hoe betrouwbaar haar informatie is.

‘Zou je tante jullie bezoek willen bevestigen?’

‘Nee.’

‘Waarom denk je dat?’

‘Te privé.’

‘Ik geloof dat ik het begrijp. Laten we het zo. Vertel maar, waar woont hij en wat is zijn adres.’

‘Ik weet niet hoe de straat heet, maar hij woont op De Streek. Geef me papier, dan teken ik een plattegrond voor u.’

Uit zijn bureaula haalt hij een blocnote en een pen en een enveloppe en legt de blocnote voor haar neer. Uit de enveloppe haalt hij tien briefjes van vijftig euro en dekt het stapeltje af met zijn hand.

‘Dit geld is voor jou, maar als je informatie niet klopt, kom ik het geld bij je terughalen. Begrepen?’

Dat gaat hij niet doen. Gedoe om vijfhonderd euro is verspilling van tijd, maar op deze manier legt hij een beetje druk op haar nauwkeurigheid. Althans dat is de bedoeling van dit dreigement.

Ze knikt bevestigend, zonder hem aan te kijken en tekent onverstoorbaar door. Zo te zien, tekent ze met precisie. Hij volgt de pen en de door haar getrokken lijntjes. De Streek, vreemde naam. Klein boerengehucht en vast niet meer. Het barst van die negorijen in deze contreien. De stad zelf, was hem meegevallen. Een stafkaart heeft hij nodig. Drie wegen die op een open ruimte uitkomen, zo te zien. Een pleintje? Dat moet hij haar zo vragen en ze moet het noorden aangeven. Bij benadering is goed genoeg voor hem en dan legt hij de stafkaart er naast. Kerk, schrijft ze bij een flink vierkant. Tegenover de kerk, aan de andere kant van de open ruimte aan een van de wegen, staan vijf huizen op een rij, met flinke tussenruimten en bij het laatste huis zet ze een kruis en een pijltje. Rond de open ruimte, schetst ze wolken.

Hij tikt met zijn vinger op de wolken.

‘Wat zijn dat?’

‘Bomen.’

Fort Crawley, oefenbasis Swan Security

Pima county, Arizona USA 06.00 AM

‘Okay. Attentie. Geef aicht. Welkom op Crawley. Ik roep jullie namen en ik hoor graag luid en duidelijk, present.’

‘Lieven?’ ‘Present.’

‘Joris?’ ‘Present.’

‘Titus?’ ‘Present.’

‘Jan?’ ‘Present.’

‘Mo?’ ‘Present.’

‘Gezinus?’ ‘Hier.’

‘Nog altijd artillerist?’

‘Jawel majoor.’

‘Volgende keer graag present, Gezinus.’

‘Wesley?’

‘Present.’

‘Mannen, plaats rust. Vooraf een paar instructies. Ten eerste, we noemen elkaar bij de voornaam. Onze rangen en achternamen doen er niet toe. Ten tweede, we praten nooit, ook niet met elkaar, buiten de training, over deze missie. Begrepen? De komende veertien dagen oefenen in een nagebouwde situatie. Op dag vijftien vliegen we naar Beiroet. Voor ik het vergeet, nog een ding, er voegt zich iemand bij ons. Een onbekende. Een vertegenwoordiger van de opdrachtgever. Het kan een waarnemer zijn, een liaisonofficier of een diplomaat? Begrepen? Niet zonder eer, is het motto voor deze missie. Het insigne, de vliegende zwaan, met het motto wordt nu op onze gevechtspakken genaaid. Zijn er op dit moment vragen? Geen vragen? Okay, ontbijten. Daarna de eerste briefing en meer details over de missie. Hier, over een uur.’

Hun dossiers, had hij zorgvuldig geselecteerd op nationaliteit, hun gevechtservaring en hun specialiteiten gewogen. Niet elke man was de beste keuze uit alle dossiers die hij doorlas, maar hij had primair gekozen voor communicatie. De eenheid in taal is een groot voordeel, naar zijn mening. Zeker voor deze missie. Alle acht collega’s werken al jaren voor Swan. Stabiele kerels. Een paar kende hij van eerdere missies.

De Vlamingen, Lieven en Joris waren rode baretten. Met gevechtservaring in Congo en op een paar andere plekken in Afrika als huurling. Titus en Jan zijn gewezen mariniers, Mo is een Nederlander uit een Marokkaans gezin en ex legionair, Gezinus, een explosievenspecialist met een genie en artillerie opleiding en Wesley is een voormalig Junglecommando-lid. Hij vertrouwt op zijn ervaringen en op zijn mensenkennis.

Klinkers, Waalformaat, getrommeld

Zijn klompen zijn glanzend zwart gelakt. De gestileerde bloemen heeft hij achterwege gelaten. Het schilderen van die versiering zou hem niet lukken. Met zijn koevoet wrikt

hij tussen de eerste klinker en de gemetselde stoeprand. Moeizaam beweegt de klinker zich opzij. De hele rij in de breedte schuift een paar millimeter. Beetje bij beetje, wrikken, tot er ruimte genoeg ontstaat om de koevoet er onder te krijgen. De eerste is het moeilijkste. Benieuwd waar de klinkers in zijn gelegd. Waarschijnlijk in geel zand. Als dat het geval is dan is hij nog niet klaar. Dan wacht hem het afgraven van geel zand en daarna het opbrengen van zwarte aarde.

Zijn plan heeft hij aangepast. Een modderpoel is niet aangenaam om naar te kijken. Dus net als aan de andere kant wil hij dit stuk laten begroeien met varens, vaste planten en bloeiende struiken. Ook een vuurdoorn zou goed passen. Rustig wrikt hij de volgende klinker omhoog. Zijn vingers passen er precies onder. Zand onder zijn nagels haat hij. Eerst werkhandschoenen aan voordat hij verder gaat. De steen komt schurend langzaam omhoog. Nu mooi schoon borstelen en in de kruiwagen leggen. Of zal hij deze eerste klinker opzij leggen en bewaren. Als een soort van symbool. Met een grijns op zijn gezicht borstelt hij de steen zorgvuldig schoon en legt het voor zijn deur. De lucht is blauw. De wind komt uit het noordwesten en neemt schone lucht en een frisse kou mee van de Noordpool. De bomen rond De Brink zijn nog kaal. De natuur staat nog op stilstand. Het gras is nog dof en plat. Geen schemering van groen te zien op de takken. Stuk voor stuk raapt hij de stenen uit het zand. Als hij dit tempo kan volhouden liggen vanavond beide pallets vol strak opgestapelde klinkers. Een schouderklopje kan hij wel...

Die gedachte is hem vreemd. Mensen die strooien met schouderklopjes, probeert hij te mijden. Te opdringerig en ze willen vaak ook iets retour voor hun schouderklopje, meestal een bevestiging op hun nieuwsgierige vragen. Een rustige hond of een huiselijke kat, dat zou kunnen. Onzalige idee. Vandaag is hij niet zichzelf. Het moet de opwinding van het ruimen zijn. Hij is geen man voor een dier. Alle beesten stinken en worden smerig. Ze zitten onder